

Et ambo habebant sponſas. Quae, poſteaquam hoc audierunt, dicaverunt etiam ipſae virginitatem tibi.

CAP. VII. DISPLICUIT SIBI, AUDITO PONTITIANO.

Narrabat haec Pontitianus: Tu autem, Domine, inter verba ejus retorquebas me ad me ipſum, auferens me a dorſo meo, ubi me poſueram, dum nollem me attendere, et conſtituebas me ante faciem meam, ut viderem, quam turpis eſſem, et quam diſtortus, et ſordidus, maculoſus, et ulcerofus. Et videbam, et horrebam; et quo a me fugerem, non erat. Et ſi conabar a me avertere aſpectum, narrabat ille, quod narrabat, et tu me ruruſ opponebas mihi, et impingebas me in oculos meos, ut invenirem iniquitatem meam et odiſſem. Noveram eam, ſed diſſimulabam, et connivebam, et obliſcebar. Tunc vero quanto ardentius amabam illos, de quibus audiebam ſalubres affectus, quod ſe totos tibi ſanandos dederant, tanto exſecrabilius me comparatum eis oderam. Quoniam multi mei anni mecum effluerant, forte duodecim anni, ex quo ab undeviceſimo anno aetatis meae, lecto Ciceronis Hortenſio, excitatus eram ſtudio ſapientiae, et differebam, contempta felicitate terrena, ad eam investigandam vacare, cujus non inventio, ſed vel ſola inquiſitio, jam praeponenda erat, etiam inventis theſauris, regniſque gentium, et ad nutum circumfluentibus corporis voluptatibus. At ego adoleſcens miſer, valde miſer in exordio ipſius adoleſcentiae, etiam petieram a te caſtitem, et dixeram: Da mihi caſtitem, et continentiam, ſed noli modo. Timebam enim, ne me cito exaudireſ, et cito ſanareſ a morbo concupiſcentiae, quam malebam expleri quam exingui. Et ieram per vias pravas ſuperſtitione ſacrilega, non quidem certus in ea, ſed quaſi praeponens eam caeteris, quae non pie quaerebam, ſed inimice oppugnabam. Et putaveram, me propterea differre de die in diem, contempta ſpe ſeculi, te ſolum ſequi, quia non mihi apparebat cer-